

La Mare de Déu,
quan era xiqueta...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...anava a costura
a aprendre de lletra.

Any IV - Núm. 175

Barcelona, 31 d'octubre de 1934

Preu: 20 cèntims

L'examen de Geografia política

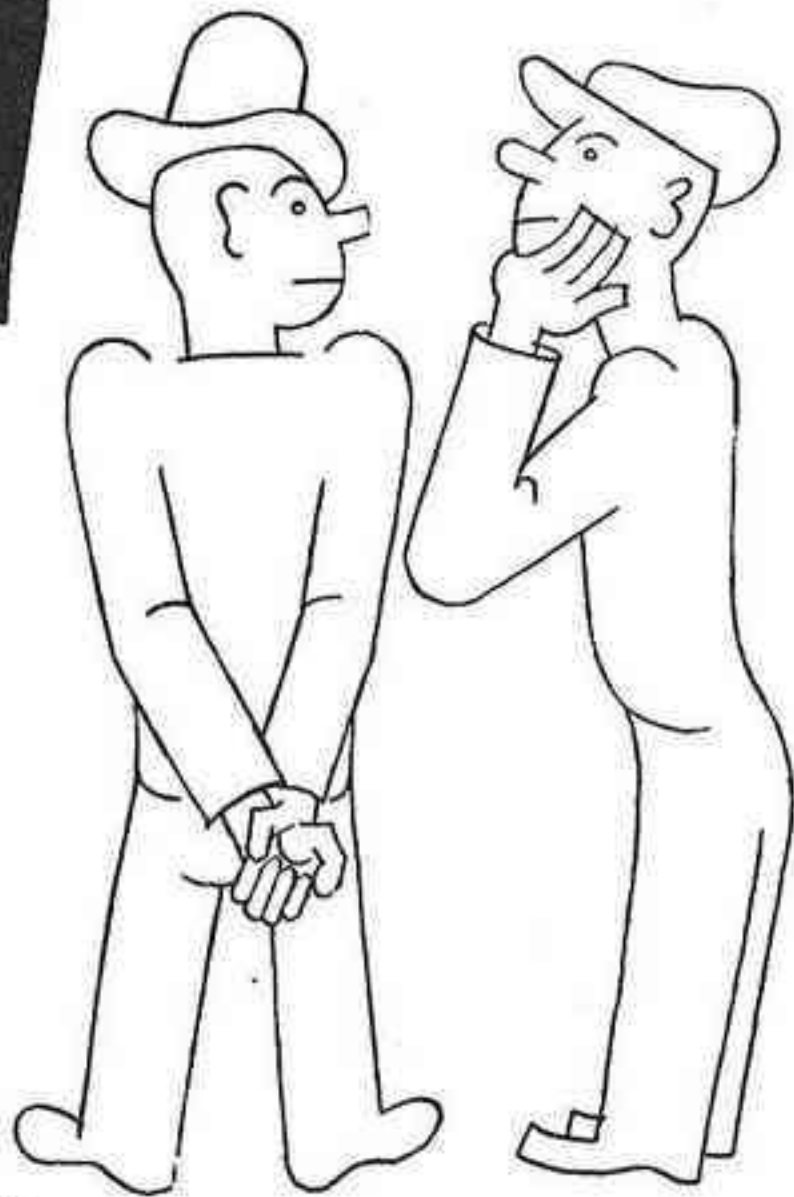
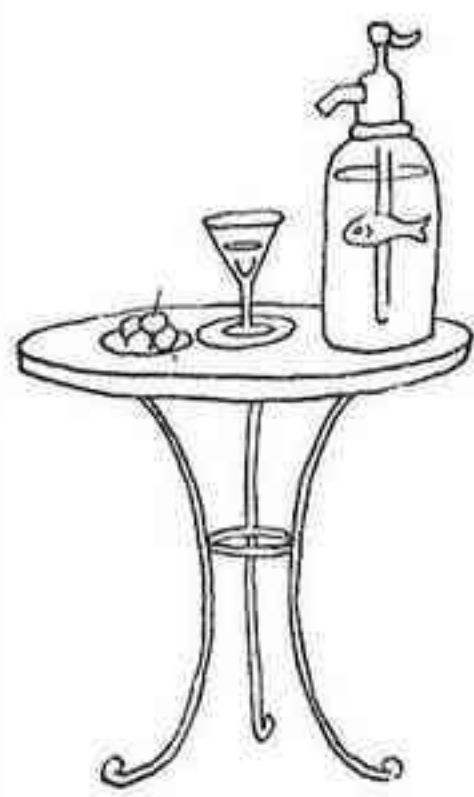
L'escena a l'Institut, pel mes de juny passat:
Catedràtic. — Què és Catalunya?
Alumne. — Catalunya és una regió...
C. — Una regió... què?
A. — Una regió.
C. — Una regió... com?
A. — Una regió.
C. — Vostè no sap res de la llei! Catalunya és una regió autònoma.
A. — Ah, sí! Autònoma.
C. — Que es divideix...
A. — Que es divideix en quatre províncies, que són...
C. — No, senyor! Es divideix en quatre ex-províncies, que són...
A. — L'ex-província de Barcelona, l'ex-província de Tarragona, l'ex-província de Lleida i l'ex-província de Girona.
C. — Qui mana aquestes ex-províncies?
A. — Els governadors ex-provincials.
C. — Vostè no sap res de res! Suspès! Torní per l'octubre.

La mateixa escena a l'Institut, pel mes d'octubre.
Catedràtic. — A veure: què és Catalunya?
Alumne. — Catalunya és una regió autònoma.
C. — No, senyor. Catalunya és una regió i prou.
A. — Ah!
C. — Catalunya, doncs, es divideix...
A. — Sí; en quatre ex-províncies, que són...
C. — No, senyor. Catalunya es divideix en quatre províncies, que són...
A. — Tarragona, Lleida, Barcelona i Girona.
C. — Ja era hora que sabés alguna cosa! Qui mana aquestes províncies?
A. — Els ex-governadors provincials.
C. — Errada!
A. — Doncs no ho entenc.
C. — Jo sí!
A. — Jo tampoc.
C. — Suspès! Torní pel juny.
A. — Està bé... Però, escolti: pel juny parlarem seriosament, eh?

Política i religió

Entre els elements sans de la població ha produït una penosa impressió que el senyor Gil Robles, durant la seva estada a Barcelona, no anés cap dia a missa.
En el si de les famílies honestes ha estat resseguit, amb l'emoió que és de suposar, l'itinerari barceloní del cap de la Ceda, i és amb veritable alarma que s'ha comprovat que l'illustre polític no dedicà ni cinc minuts a l'anímet.
Al *Correo Catalán* ja fan córrer que aquest home no ha tingut mai creences.

JUPITER 1
BARÇA 4
—
ESPANYOL 2
SABADELL 4

FUTBOLERIES

—Mira, ja hi tornem a ésser: el Barcelona guanya i l'Espanyol perd.
—No m'ho diguis... Pobra Catalunya!

COMARCALS

L'ascensió a l'estratosfera

Estratosfera. 18. — Hem tornat a tenir unes hores entre nosaltres el nostre dilecte amic el Professor Piccard. Aquesta vegada ha pujat per la banda d'Amèrica. Les autoritats l'han obsequiat amb un gran ram de raigs còsmics, que el Professor ha rebut amb els seus aparells de precisió. El Professor Piccard, no obstant, semblava preocupat i ha fet com si no ens conegués. No podem creure que l'hàgim ofès en alguna cosa.—*Corresponsal.*

MISTERI ACLARIT

Estratosfera. 19. — Ens assabentem que el Professor Piccard que ens ha visitat darrerament, no és el Professor Piccard que ens havia visitat primerament, sinó un germà seu.
Esperem anar coneuent poc a poc tota la família dels Piccards.—*Corresponsal.*

La "United Press" contra el matrimoni

Retallem d'*Heraldo de Madrid* el següent telegrama de la "United Press":

«Méjico, 23 (12 m.). — Oficialment se anuncia que la hermana Conchita, condenada a veinte años de cárcel en las islas Marias, culpable del delito de «inspiración mental» en el asesinato del presidente Obregón, en 1929, se ha casado en la cárcel con Carlos Castro Balda, condenado por complicidad en el mismo crimen.
La noticia ha causado gran sensación, porque la hermana Conchita presidía una Orden de religiosas en Méjico. Los amigos y partidarios de la hermana Conchita alegan que la cárcel ha debido de perturbar las facultades mentales de la hermana.—*United Press.*»

Es de les poques vegades que veiem parlar clar sobre el matrimoni.

Aquest número d'EL BE NEGRE ha estat molt censurat pels seus propis redactors

HISTÒRIA DE SÈRBIA

Curs elemental

Entre els reis de les dinasties sèrbies, la mort violenta ha arribat a constituir una costum. Tota la història de Sèrbia durant un segle pot resumir-se en l'enumeració dels assassinats alternats dels caps de les dues famílies rivals: els Obrenovitch i els Karageorgevitch.
El primer Kara-George, una veritable «fera», després d'haver fet assassinar el seu pare i haver intentat matar el seu germà, fou assassinat per un Obrenovitch-Milosch, que va enviar el seu cap al Sultan; el fill de Milosch, Miquel, fou assassinat a la seva vegada en 1898, per instigació d'Alexandre Karageorgevitch. El seu nebot Milà, en succeir-lo, va preferir, després d'escapar a diversos atemptats, retirar-se prudentment al camp. Però el seu fill Alexandre Obrenovitch—que havia donat ordre d'afusellar el seu pare si intentava passar la frontera—fou assassinat en el llit i llançat per la finestra del seu palau l'onze de juny de 1903, el mateix que la seva dona, la famosa Draga Machine; el resultat d'aquest doble assassinat fou l'adveniment del rival del mort, Pere Karageorgevitch (Pere I), que pujà al poder, constant-li molt, però, ésser reconegut per la resta dels Caps d'Estad d'Europa.

El fill gran de Pere I, l'hereu Jordi, de caràcter violent, havent occidit el seu criat perquè no li treia les sabates prou de pressa, fou considerat indesitjable per ocupar el tron; el més petit, Alexandre, va fer la tènega en un moment i s'emparà del tron. Més tard, fou Alexandre I de Iugoslàvia, l'assassinat de Marsella. Pel que es refereix a Jordi, potser reapareixerà un dia d'aquests...

En 1903, la supressió brutal del darrer Obrenovitch fou organitzada per un especialista, un oficial nomenat Apis, animador de la societat secreta «La mà negra», el qual, ferit en la lluita mantinguda per aconseguir escanyar a la parella reial fou proclamat pel Parlament sèrb «El Salvador de la Pàtria». Durant el regnat de Pere I, que li devia el tron, Apis arribà a coronel i esdevingué cap de l'espionatge sèrb. Tenia veritable passió pels complots i la mania dels atemptats. A Belgrad li deien «el matador de reis».

El desig del coronel Apis, segons pròpia confessió, era el de provocar una guerra europea, per mitjà de la qual Sèrbia podria emparar-se de les províncies eslaviques de l'Imperi austro-hongarès. Ell en persona fou l'organitzador minuciós de l'atemptat contra l'arxiduc hereu d'Àustria i el que proporcionà els diners i les armes necessàries als conjurats de Serajevo...

L'assassinat de Francesc Ferran, encengué la guerra europea. Si bé en aquella època, el govern de Sèrbia protestà de la seva completa ignorància de l'atemptat, una vegada acabada la guerra, no vacilà a glorificar l'assassí esdevingut heroi nacional, erigint-li un magnífic monument inaugurat amb tota pompa.

Així que es decretà la mobilització de l'exèrcit sèrb (el primer entre el de tots els Estats europeus), l'instigador del complot, el coronel Apis, fou nomenat Cap d'Estad Major de l'Exèrcit...

Aquest dimoni de coronel-conspirador, però, no podia estar-se quiet i volia afegir noves peces al seu rècord de bon caçador... A Salònic el rei Alexandre, en escapar d'un pel a un temptat, no va dubtar gens ni mica: féu detenir immediatament a Apis i, després d'un simulacre de procés a Salònic, el féu afusellar.

En firmar-se la pau, Sèrbia fou llargament recompensada pels aliats si no d'haver provocat la guerra, almenys d'haver-ne sofert els horrats.
El govern sèrb vegé acomplir-se els seus somnis més megalòmans: els tractats de pau li donaven l'Eslovènia, la Bòsnia, l'Herzegovina, una part de Macedònia, tota la Croàcia i fins Montenegro, un dels primers aliats de l'Entente.

El cas del petit Montenegro és un dels més significatius de com els pobles pogueren disposar lliurement d'ells mateixos.

A l'objecte de castigar al rei de Montenegro, autèntic cara-girat, que acceptava diners dels aliats i dels Imperis Centrals i traïa a tot-

hom, el seu país fou senzillament esborrat del mapa i passà a ésser una província de Iugoslàvia.

La Croàcia, sens plebiscit popular de cap mena, fou «serbianitzada». Va tenir la desgràcia de no trobar el jou sèrb més agradable que el jou austro-hongarès i arribà a fer sentir la seva protesta. La repressió fou d'una crueltat excepcional, i, des d'aquell dia, el rei de Iugoslàvia fou condemnat a mort pels parents dels patriotes croates executats, partidaris els uns d'una Croàcia independent, i els altres d'una nova aproximació a Hon-

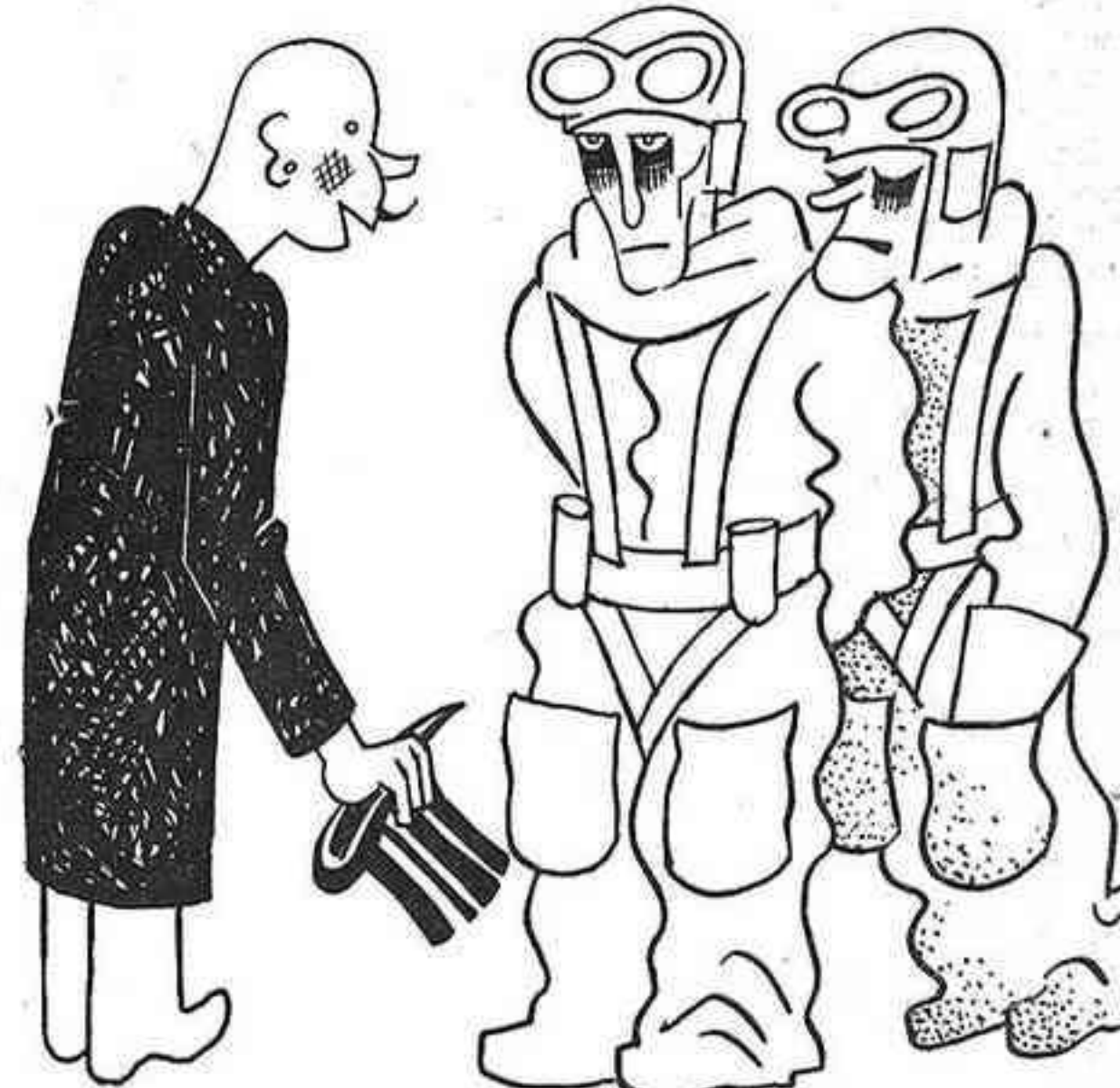
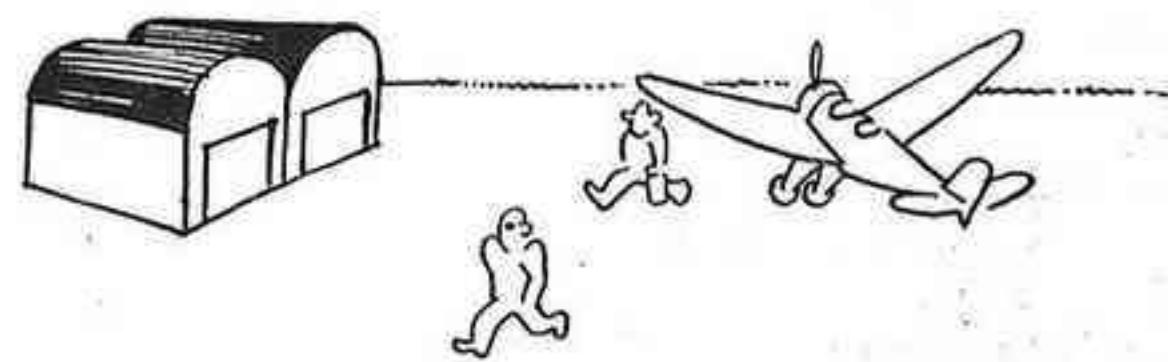
gria.
Per paradoxal que sembli, un dels objectius principals de la guerra de 1914-18 fou el desmembrament de l'Imperi austro-hongarès per permetre a uns pobles anomenats «oprimits» de disposar d'ells mateixos, i, amb la victòria, s'aconseguí senzillament que els «oprimits» passessin d'una dominació, sota d'una altra encara més cruel.

Els tractats de pau són doncs l'origen dels complots que portaren la tragèdia de Marsella. No hi ha dubte que els conjurats croates d'ara, com els conjurats sèrbis de 1914, esperaven que llur atemptat provocaria un incendi a Europa del qual ells treurien profit.

Si aconseguir el desmembrament de l'Imperi austro-hongarès va costar deu milions de morts i centenars de milions de pèrdues, cal preveure que la seva reconstrucció pel mateix procediment, costaria el doble.

En lloc d'esgarripar com ho ha fet, a propòsit de l'assassinat de Marsella, la premsa hauria de recomanar als països balcànics que mateixin llurs reis a domicili, com abans, i arreglessin les seves qüestions entre ells, sense haver-hi d'entredar el món sencer durant quatre anys, com la darrera vegada, el qual és de bastant mal gust.

O això, o que la gent comprengui d'una vegada que l'atemptat sempre ha estat un dels riscos normals de l'ofici de rei—que per altra banda comporta apreciables aventatges—i que l'assassinat de qual-sevol cap d'Estad per un subjecte descontent, no ha de servir de pretexte per esbotzar en sèrie una colla de milions de pobres infel·lços, tan innocents els uns com els altres, a profit únicament dels Zaharoff, Karageorgevitch, Milosch i altres pescadors de ganàncies en els rius agitats de la mort.

EL «RAID» LONDRES-MELBOURNE

—Perdonin, s'han equivocat! El premi era per anar de Melbourne a Londres.

LES GRANS ENQUESTES D'EL BE

Don Juan Tenorio era català?

A la recerca d'alguna veritat històrica de gran actualitat en aquests dies sense actualitat, de tranquil·litat, modorra i sodoma excessives per un diari com el nostre, sempre a l'aguait de la darrera notícia, hem anat a veure l'illustre historiador perua don Lluís Ulloa, per tal de poder oferir als nostres lectors una informació interessant, útil i, almenys, verídica.
Hem trobat el senyor Ulloa en mig d'uns grans munts de papiers, amb una lupa a una mà i un llapis a l'altra, prenent notes i, de tant en tant, cafè.
—*Conque, Colón català, no?*

—Què diu?—ens ha contestat en correcte català. Què diu de Colom?

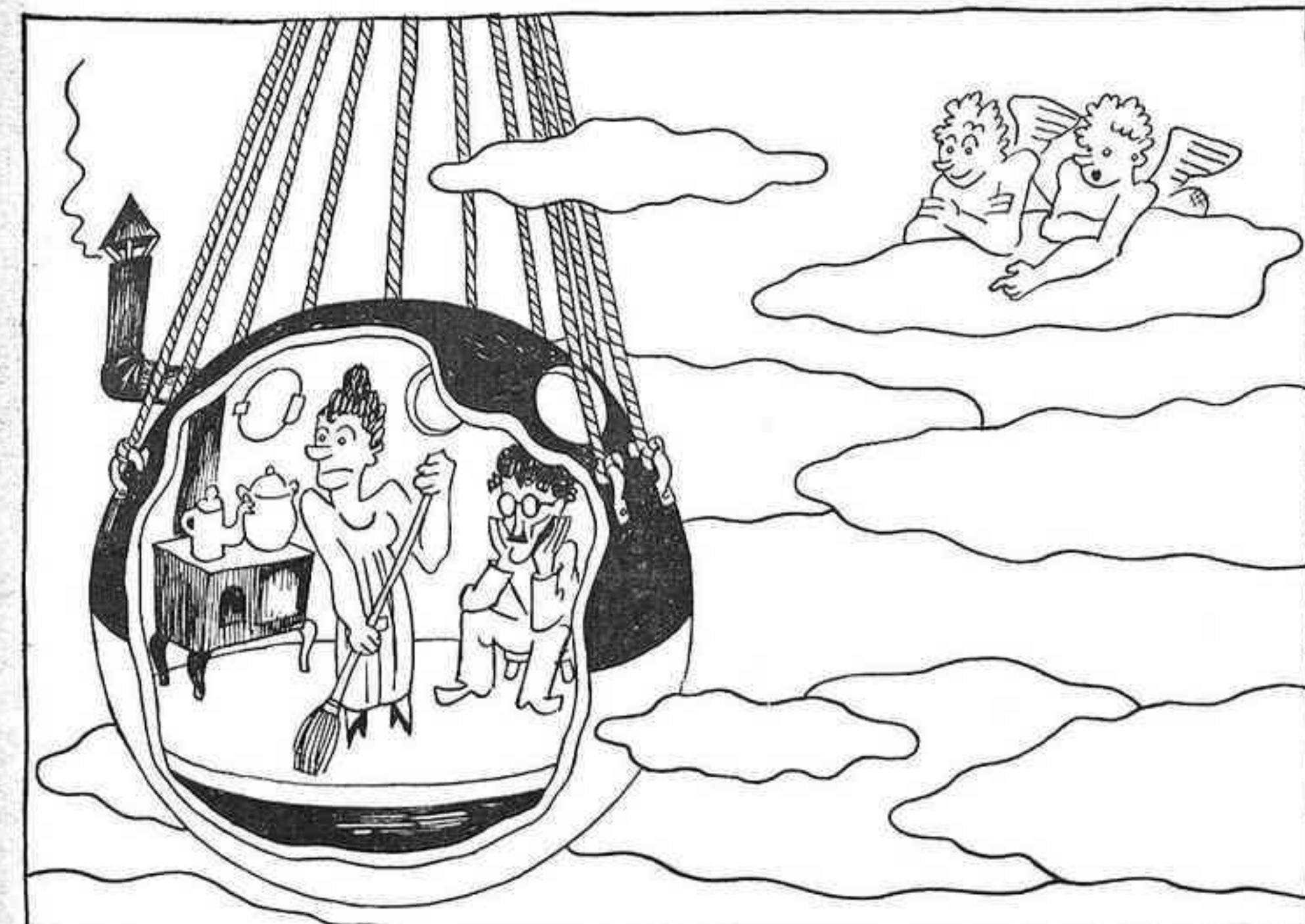
—Que era català.
—Ah, sí; però això ja és tan vell, que potser ja no ho és. Ara em preocupen altres coses. Què prefereix—afegí amable—, prendre cafè o prendre notes? Jo prenc les dues coses. Cafè amb notes?—digué insinuant.

—Vingui cafè amb gotes!—accedí.
—Miri—digué—. Això de Colom català ja ha passat de moda. Ara estic acabant un estudi per demostrar que Domènec de Bellmunt, el meu traductor, era català. És una cosa molt curiosa, perquè així com Cristòfor Colom no es deia Cristòfor, sinó Joan, Domènec de Bellmunt tampoc no es deia Domènec de Bellmunt, sinó Domènec Pallerola, i ho haig de demostrar abans que els italians no demostrin ells que Domènec Pallerola no es deia Domènec Pallerola i era periodista, fill de Bellmunt, Lleida, sinó Domènec Pallerola i era cardenal, fill de Belmonte, no el torero andalús, sinó la població italiana. Per això estic consultant tots aquests antics números de *La Rambla*. Però actualment hi ha encara una cosa que m'interessa més i que és més pròxima que Colom i...

—I Cardany?
—No; i Bellmunt.
—Ah? I, què és?
—El Tenorio.
—El Tenorio? Ens pensàvem que no li interessaven aquestes coses.
—Que no m'interessen?—saltà l'illustre historiador perua. Però si Don Juan Tenorio era català!
—Català?
—Català, home, català; ja hi pot pujar de peus. Fixi's quan Butarelli pregunta si l'amo de Ciutti és espanyol, aquest diu: «Cree que sí».

—I això, no el perjudicarà?
—A mi?
—No, al Tenorio.
—Primer de tot, no es deia Tenorio; després, no es deia Joan.
—Ah, ja; es deia Cristòfor.
—No, home, no; es deia Miquel.

—Miquel? No s'assembla gaire amb Joan.
—Tampoc no s'assembla Joan amb Cristòfor i Colom se'n deia.
—Es veritat. Així, Miquel.
—Sí; ja ho diuen les enciclopèdies: Don Miguel de Mañara.
—Però Mañara no és català.
—Es que no es deia Mañara, sinó

El professor. — Ni a l'estratosfera puc estar tranquil!

(La senyora Piccard ha acompanyat el seu marit a l'estratosfera.)

—Les bales em passaven per tots costats.
—I no et varen fer blanc?
—No ho veus que no?

—Que no m'interessen?—saltà l'illustre historiador perua. Però si Don Juan Tenorio era català!
—Català?
—Català, home, català; ja hi pot pujar de peus. Fixi's quan Butarelli pregunta si l'amo de Ciutti és espanyol, aquest diu: «Cree que sí».

Manyara o, més exactament, Mi-nyana o Pinyana, sinó que, com que es trobava en aquella època en que es feia un cert boicott als catalans, als quals no se'ls deixava anar a Amèrica...

—Però, és que Don Juan Tenorio va anar a Amèrica?

—No: no hi va anar, però és igual; no li haurien deixat fer conquestes encara que només fos a Sevilla.

—Es admirable, i com ho ha trobat?

—Es molt senzill. Veurà: jo sóc Ulloa.

—Ah, ja; vostè és Ulloa, però tampoc no es diu Ulloa, sinó Mejía.

—Fugi, home, fugi, que al Tenorio també n'hi ha un d'Ulloa.

—Ah, ja, el Comendador.

—Sí; però era ell, el que no es deia Ulloa. Doncs bé, a la família hi havia una xicota que, naturalment, no es deia Inès.

—Es clar; ben simple hauria estat.

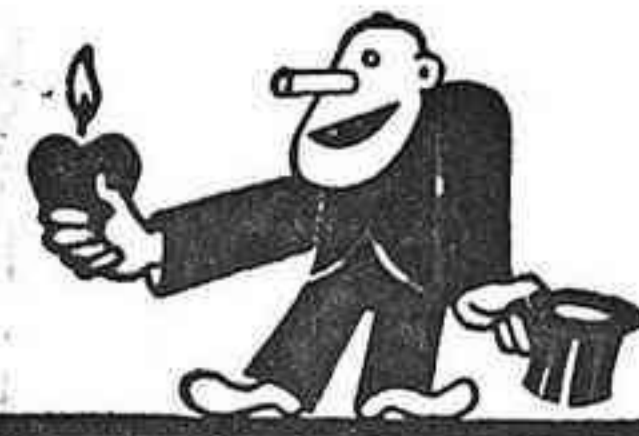
—Doncs aquesta noia es va fer monja, i Zorrilla...

—Que tampoc no es deia Zorrilla i era català...

—Jove, vostè em ve a preguntar a mi, sabent-ne més que jo; vagi, vagi... Que es pensa que no ho he vist tot seguit que vostè és de la competència? Vostè és en Carreres Candi, que tampoc es deia Carreres Candi, sinó Carreres i Anton!

Fou inútil; no em va voler dir ni una paraula més.

amb el cor a la mà

Abans hi havia el Royo-exprés.

Ara tenim el Cambó-Després.

Després del Després, anirem amb gòndola.

De la Setmana Gastronòmica sembla que n'hi ha per mesos.

Pel baixador del Passeig de Gràcia ha arribat Don Juan Tenorio.

L'esperava més gent que altres anys i ha estat abastament aplaudit.

Sembla, però, que els aplaudiments varen ésser perquè portava mitjons Molfort's.

Diu que quan diu: «y escrito en este papel...», es treu de la butxaca un tros de paper de barba.

Però no de barba postissa...

El senyor Bernat i Duran ha estat nomenat cap de premsa de la Generalitat.

Sembla que quan va llegir el nomenament va dir: «Epl Això és plagiat!»

Zaragoza encara és allà on era. Aquí la Seo, aquí el Pilar... I aquí no ha passat res.

A l'estratosfera encara hi cap tothom.

«Pellicena y Camacho, mamita, torre del oro!»

Ja tornen a sortir el barrets forts. Com canvien els temps!

Abrics i Trajos, últims models La casa més assortida de Barcelona

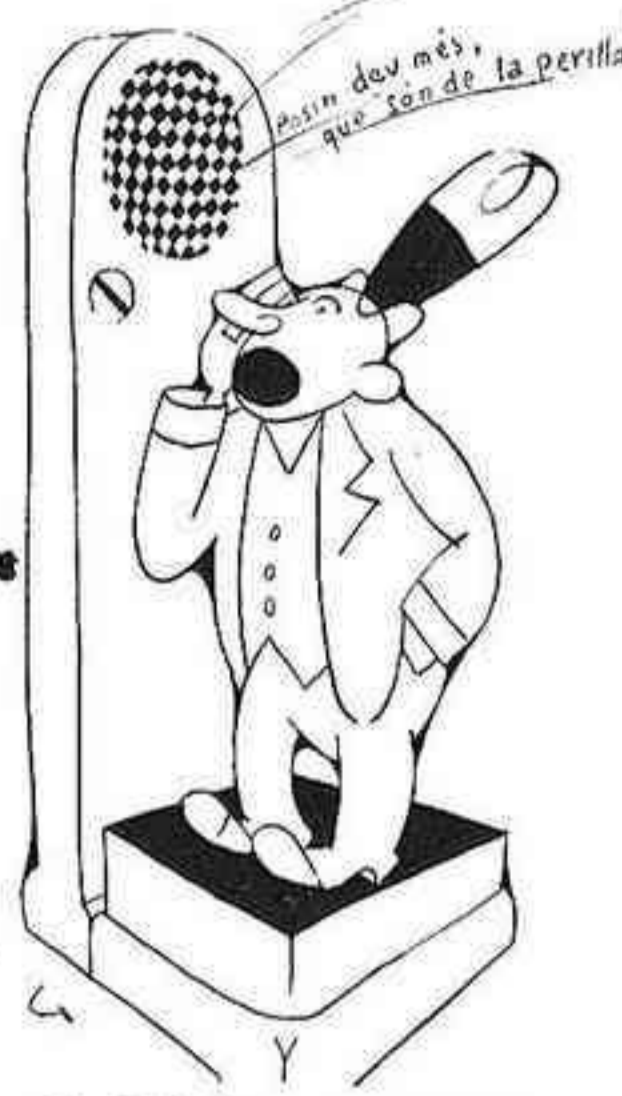
Corbates «GRANDMOND» Patent 134.509

Saló de les Cent Mil... Visiteu-lo

Camises, 50 assortits per la present temporada

Gust, Qualitat, Preus baixos Sempre DANIEL'S

Rambra de Catalunya, 13

LA BASCULA PARLANT

ABANS I DESPRES

Els distingits delators que escriuen Després, especialistes en l'humor necrològic i notables per les seves espirituals sàtires contra els morts i els presoners, han cridat també l'atenció per la manera com maltracten la llengua catalana. Qualsevol que els llegis, creuria que la llengua catalana també està tancada al Ciudad de Cádiz en espera del consell de guerra que l'ha de condemnar.

Els redactors de Després, que no tenen altra preocupació que la de fer-se perdonar d'ésser catalans, escriuen, segurament per a fer-se simpàtics, una mena d'idioma que si amb alguna cosa s'assembla és amb aquell patuès que floreix a les pàgines de L'Esquella i La Campana.

Aquests grans tècnics que han de salvar el país, comencen per no tenir ni corrector de proves. Ara que, per la feina que s'han triat, no els hi fa pas cap falta. No se sap que l'analfabetisme hagi perjudicat mai els estira-cordetes en l'exercici de llur professió.

EL ROYO VILLANOVA I ELS VETERINARIS

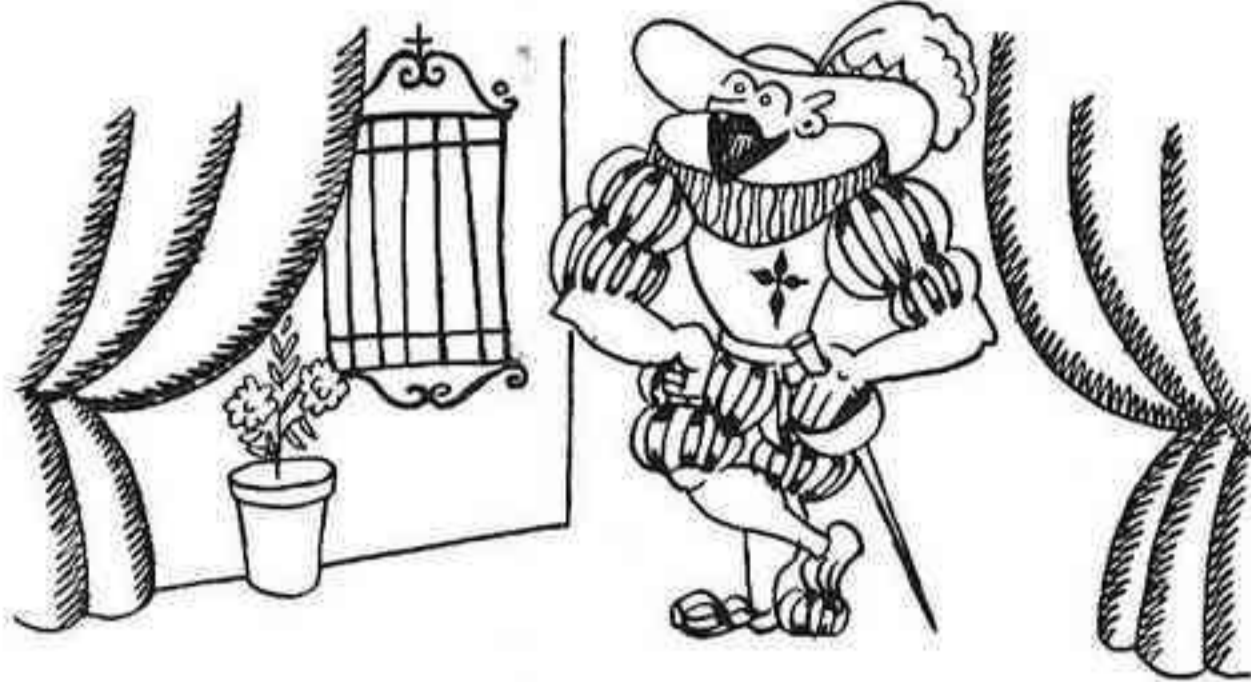
El senyor Royo Villanova, en demanar que es deixés publicar la Soli, perquè havia anat contra el moviment revolucionari, va dir que la cosa es podria arranjar posant de censor encara que fos un veterinari militar.

Llegir això els veterinaris i posar un telegrama al senyor Royo fou tot u. El telegrama deia:

«Senyor Royo Villanova. Palacio Congreso. Madrid. Colegio Veterinarios de Cataluña agradece atención y le ofrece sus servicios profesionales. — Presidente, Vidal.»

Al senyor Royo no li agradà gaire la cosa i va dir que no havia volgut ofendre els veterinaris. Ens sembla que tot plegat és un malentès; ningú no podia ofendre a ningú.

Don Juan Tenorio

PARTE PRIMERA

ACTO PRIMERO

LIBERTINAJE Y ESCÁNDALO

Hosteria de Crisóstano Buttarelli.—Puerta en el fondo que da a la calle; mesas, jarrros y demás utensilios propios de semejante lugar.

ESCENA PRIMERA

Don Juan, con antifaz, sentado a una mesa escribiendo; Buttarelli y Ciutti, a un lado esperando. Al levantarse el telón se ven pasar por la puerta del fondo Máscaras, Estudiantes y Pueblo con hachones, músicas, etc.

D. Juan. ¡Cuál gritan esos malditos! Pero ¡mal rayo me parta Si en concluyendo la carta no pagan caros sus gritos!

Buttarelli, a Ciutti. Buen carnaval. Ciutti, a Buttarelli. Buen agosto.

Para rellenar la arquilla. Buttarelli. ¡Qué! corre ahora por Sevilla Poco gusto y mucho mosto; Ni caen aquí buenos peces, Que son casas mal miradas Por gentes acomodadas Y atropelladas a veces.

Ciutti. Pero hoy... Buttarelli. Hoy no entra en cuenta Ciutti: se ha hecho buen tra-

abajo. Ciutti. ¡Chist! habla un poco bajo, Que mi señor se impacienta Pronto.

Buttarelli. ¿A su servicio estás? Ciutti. Ya ha un año.

Buttarelli. ¿Y qué tal te sale? Ciutti. No hay prior que se me iguale; Tengo cuanto quiero, y más. Tiempo libre, bolsa llena, Buenas mozas y buen vino.

Buttarelli. ¡Cuerpo de tal, qué destino! Ciutti (señalando a Don Juan). Y todo ello a costa ajena.

Buttarelli. ¿Rico, eh? Ciutti. Varea la plata.

Buttarelli. ¿Franco? Ciutti. Como un estudiante.

Buttarelli. ¿Y noble? Ciutti. Como un infante.

Buttarelli. ¿Y bravo? Ciutti. Como un pirata.

Buttarelli. ¿Español? Ciutti. Creo que sí.

Buttarelli. ¿Su nombre? Ciutti. Lo ignoro en suma.

Buttarelli. ¡Bribón! ¿Y dónde va? Ciutti. Aquí.

Buttarelli. Largo plumea. Ciutti. Es gran pluma.

Buttarelli. ¿Y a quién diablos escribe Tan cuidadoso y prolijo? Ciutti. A su padre.

Buttarelli. ¡Vaya un hijo! Ciutti. Para el tiempo en que se vive Es un hombre extraordinario, Mas, silencio.

D. Juan (cerrando la carta). Firmo y plego.

Ciutti. ¿Ciutti? D. Juan. Este pliego

Ciutti. Irá dentro del orario En que reza doña Inés, A sus manos a parar.

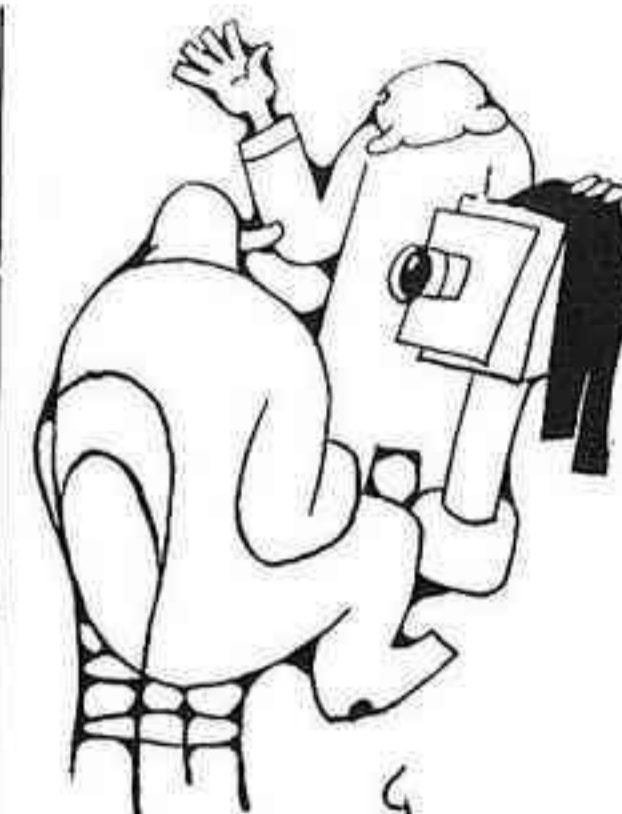
D. Juan. ¿Hay respuesta que aguardar? Ciutti. Del diablo con guardapiés

D. Juan. Que la asiste, de su dueña, Que mis intenciones sabe, Recogerás una llave, Una hora y una seña; Y más ligero que el viento Aquí otra vez.

Ciutti. Bien está. (Vase.)

(S'acaba l'escena primera i segueixen la segona, la tercera, la quarta, fins a la setze, que acaba l'acte; l'acte segon és titulat DESTREZA i té dotze escenes; el tercer acte en té nou i es diu PROFANACION; i el quart porta per títol EL DIABLO A LAS PUERTAS DEL CIELO, amb onze escenes. La segona part està dividida en tres actes titulats LA SOMBRA DE DONA INES, LA ESTATUA DE DON GONZALO i MISERICORDIA DE DIOS Y APOTEOSIS DEL AMOR.)

Copyright by EL BE NEGRE. Tots els drets de traducció i reproducció interdits, inclús per la U. R. S. S. Ha estat fet el registre que marca la llei. S'ha instal·lat safata i s'admeten donatius, àdhuc en espècies.

—Que m'he engraxat, diu? —Sí; l'any passat, amb aquesta màquina el retratava sencer, i ara no m'hi cap.

VUITS I NOUS

¿Quina solució es donarà a l'estat d'interinitat en què viuen la Generalitat i l'Ajuntament?

Hom ho ignora. Val a dir, però, que després de la vinguda dels senyors Rocha i Gil Robles sembla que les coses es comencen d'aclear. No seria estrany, doncs, que el Govern de Madrid dissolgués el Parlament Català i nomenés comissions gestores per a la Generalitat i l'Ajuntament.

¿Qui ocuparia la presidència de la Generalitat?

Els noms que sonen amb més insistència són els dels senyors Estadella, Anguera de Sojo i Guerra del Río. A aquest darrer, sobretot, sembla que el càrrec li vindria molt de gust.

ESPORT I CIUTADANIA

N'hi ha hagut prou amb que fos declarat l'estat de guerra i posada en vacances la normalitat política, perquè el futbol català reprengués aquell gustet especial que tots coneixem.

El «F. C. Barcelona» torna a anar de victòria en victòria, mentre l'«Espanyol», al qual tan favorables foren els anys transcorreguts després de la caiguda de Primo de Rivera, torna a anar de mal borràs.

Un amic nostre, aficionat al futbol, ho comentava així:

—Tanmateix, han de passar moltes desgràcies perquè aquests nois del «Barcelona» comencin a jugar bé!

SENTINELLA. ALERTA!

L'escena a la Plaça del Bonsucès, fa quinze dies. Les boques de les cloaques estan totes obertes i al peu de cada una hi ha un sentinella.

Passa un home badant—un de tants—i badant, badant, s'entrebanca amb la tapa, cau, i li ve d'un pam com no va a parar a la cloaca. S'aixeca, i indignat es dirigeix al sentinella.

—I a vós, per què us hi tenen aquí? Podieu vigilar i avisar-me.

—Ep, mestre—contesta tot ofès el sentinella—. Jo aquí hi sóc per vigilar els que pugen i no els que baixen.

QUE ES EL FUTBOL?

En el segon número de Després, ens ho explica el senyor Almogàver, d'aquesta manera:

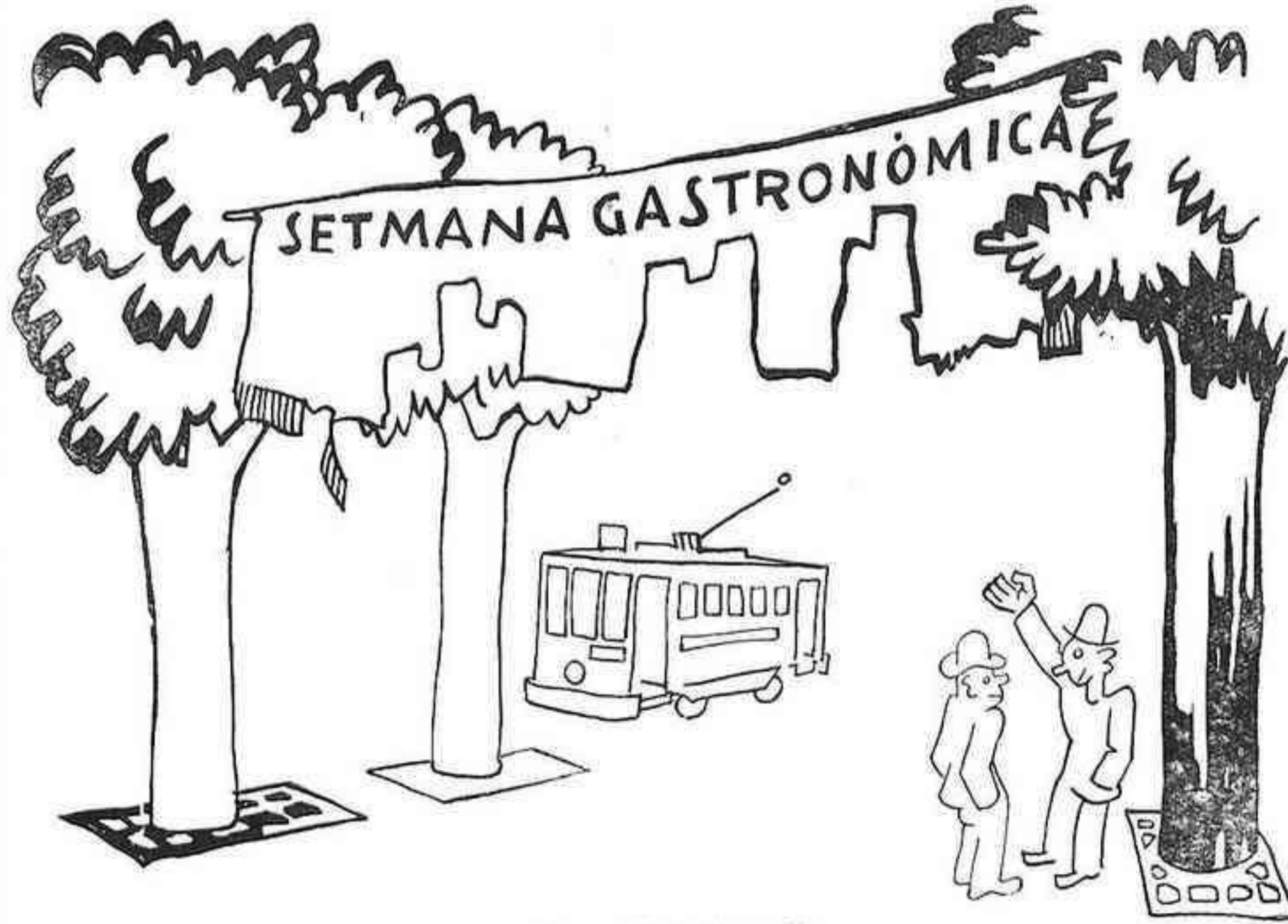
Es el futbol, l'esport per a les multituds, perquè a més de que les dimensions del camp de joc es presten a encabir-hi molta gent, és molt espectacular i de fàcil comprensió. Sintèticament, són onze, vestits de color diferent i que s'entesten tots, a cops de peu, a fer passar una pilota de cuir per dintre l'espai emmarcat de justa que es nomena porta, havent-n'hi una a cada extrem de camp.

I, per a fer aquests descobriments, han hagut d'esperar que bombardeguessin la Generalitat?

XOCOLATES

SON LES MILLORS

—Per què l'han ajornada? —Perquè no estan per gasters.

“ORRIO”

Cuina a l'estil català i basc. Vins “ORRIO” Números 7, 8 i 9, Consell de Cent, 255 (junt Muntaner) Obert fins a la matinada

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

Ventada meravellosa moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes

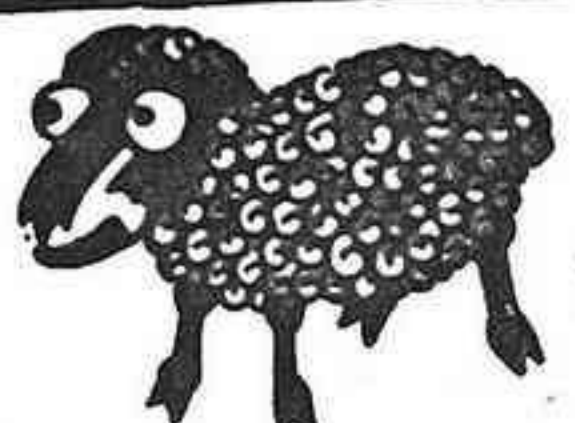
CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics. Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

El Be a les losalles

LES ESTRENES

Extasis és un film txec. Un txec... sense provisió. És una llaua esplèndida. Una magnífica llaua.

Es a dir: de la pitjor mena de llauanes que hi pot haver. Perquè una llaua dolenta, a base de mala fotografia i pessima presentació, us ho dona tot resolt: és qüestió d'aixecar-se i anar-se'n a beure una cervesa al bar de la cantonada.

Però una llaua bona, amb una fotografia esplèndida, té l'inconvenient de que us invita a no moure-us de la butaca.

—Ara vindrà el bo—penseu a cada instant.

I així us aneu quedant fins que surt aquell rètol que diu *Fin*, que és, realment, el millor de la pel·lícula.

PAUL

EL MUNDO CAMBIA

WARNER BROS. FIRST NATIONAL

Extasis és un film artístic.

Film artístic a la manera russo-alemanya. Una acció inexistent, una història que es podria contar en quinze minuts explicada en una hora i mitja.

Fotografia d'art (primer premi a tots els concursos). Els camps de blat, la gota d'aigua, el cel de núvols artístics, les branques d'arbre, la floreta i l'ocellet, la mica de natura morta, etc., etc.

Trossos de foto de arte Manassé que, val a dir-ho, són el millor del film. Per això hi vàrem anar. Per això hi va tothom. Però dura poc.

Saló Catalunya

FORMIDABLE ÈXIT de

el niño **ARTURITO GIRIBELI**

SOR ANGELICA

PRIMERA PEL·LÍCULA DE LA SÈRIE "ORO NACIONAL" editada a **SELECCIONES CAPITOL**

Tot un poema d'amor i abnegació

Direcció de **F. GARGALLO**

NOTA: Es despaxten localitats amb tres dies d'anticipació

Només els direm que *Extasis* no ha agradat ni al recitric Josep Palau.

I això que sembla un film fet d'ell mateix.

URQUINAONA

Exit formidable del millor film premiat en l'Exposició biennal de Venècia

Un poema de l'ànima i de la carn

Després de tanta malícia dissimulada, *Extasis* acaba amb un cant al Treball i a la Maternitat (així, amb majúscula).

Es a dir: una pel·lícula freudiana amb un final de Josep Anselm Clavé.

Al Fèmina ens presentaren la setmana passada dues grans actrius. Totes dues ens agraden terriblement. Però... però a Kay Francis ens la serveixen en *La herència* i a Joan Blondell en *Viudas habaneras*, i, francament...

La herència, és un melodrama que, com ara s'estila, comença el segle passat. D'aquesta manera podem veure a Kay Francis, primer jove i fent d'artista de revista, després ja més reposada, a mare de família més tard i finalment sogra. Però de la manera que la veiem més és patint. Patint ella i patint nosaltres, perquè resulta que és una bona noia que no té altre defecte que haver agradat a un senyor de posició que no s'hi ha volgut casar, que ella s'ha casat amb un altre estimant-lo, que després el senyor de posició torna i no podent aconseguir res vol veure si, al menys, es podrà suicidar davant d'ella, ella no ho vol perquè ho troba inconvenient i mirant de privar-ho ho aconseguix. És a dir, que aconseguix que l'altre es mati i a ella l'enviïn a presidir per vint anys.

Un altre dels defectes de Kay Francis, i aquest li ve de família, és que li agrada jugar a cartes. I quan surt de presidir s'hi posa a jugar—a cartes, no a presidir—i es fa professional. Però resulta que la seva filla va a jugar a la seva taula i perd bous i esquelles i aleshores, perquè el marit no ho sapiga demana que li perdonin el deute i, com que l'encarregat no ho vol fer, el mata d'un tret. Es que ha heretat l'afició a les cartes i a matar la gent.

Però aleshores la seva mare, com que ja no li vindrà d'un, li diu que fugi i ella es confessarà a tota del crim. Però com que Déu premia els bons, l'amo de la casa de joc, que se l'estima, troba manera de fer desaparèixer el cadàver i el film acaba bé, com el seu autor s'havia proposat. Hi ha autors que tenen una voluntat de ferro.

PUBLI CINEMA
Secció contínua 3 tardes a 1 matinada
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - Eclair Journal Exclusiu
PARAMOUNT - Viatjes - Documentals
Tots els Dilluns canvis de programa

Joan Blondell, a *Viudas habaneras*, passa les mil aventures per veure si pescarà algú que, compromès, es vegi obligat a pagar-li una picossada de diners. D'això se'n sol dir xantatge. Joan Blondell l'intenta en col·laboració de Glenda Farrell i de Frank Mc. Hugh, que és el millor del film en un paper d'advocat de negocis bruts que no abandona ni un moment la primera monada que va agafar en la seva vida. Naturalment, tant l'una com l'altra, en comptes de fer el xantatge es casen i així acaba millor el film. Preferiríem que el millor fos el film i no el final; però, què hi farem.

Se ha robat un home, al Capítol. L'ha robat Lili Danuck, no per amor, sinó per negoci. Ha robat un banquer, que ja és robar, que és Henri Garat, per tal que no fes certes especulacions de Borsa, no, com podria pensar el lector, i s'explicaria més, perquè no fes més pel·lícules.

Un cop l'ha robat el tanca en una torra expressa per tancar-hi homes robats i després se l'emporta a divertir-se de nits. Naturalment, a l'últim se n'enamora i fuig amb ell. No podia fallar i el públic es pregunta per què no fugen ja en començar el film i així se l'haurien estalviat.

Maniquies neoyorquines, que també projecten o projectaven al Capítol, es titula en realitat *George White's Scandals* i hi surt el senyor George White, que es veu que és un empresari de revistes,

—Jo bec per oblidar...
—Per oblidar què?
—Ja no me'n recordo...

COLISEUM
LA MÉS GRAN DE LES ARTISTES

Marlene DIETRICH

Director: Joseph Von Sternberg

És un film Paramount

CAPRICHIO IMPERIAL
En la sensació espectacular de l'any

en persona. Naturalment, es tracta d'una revista que està bastant bé; però, entre quadro i quadro hi ha unes escenes de la vida dels actors lligades amb fil de sorgir i que quasi estan bastant malament o, al menys, bastant mal lligades. Són uns escàndols, aquests del senyor White, que no maten.

Janet Gaynor ha tornat al Catalunya, que es veu que és el seu cinema predilecte. Però ha decaït molt, perquè el film que hi fa no és d'aquells tan boniquets i tan carrinonets seus. Per començar, es titula *Carolina*, i aquesta Carolina no és ella, sinó la Carolina del Sud, l'Estat de la Unió Americana. Això és una cosa que no està bé, perquè les *ninyas bien* se'n senten defraudades. No s'hi val a posar un nom de dona a un Estat havent-hi la Janet Gaynor pel mig. Tampoc Janet Gaynor no és aquella noia tan delicadíssima de sempre, sinó una noia forta que sap imposar, que conquista a Robert Young i que introdueix el cultiu del tabac a la Carolina del Sud després del desastre de la guerra de Secessió.

En una paraula, que és un film molt interessant a trossos i en el

FANTASIO
Arriscada, temerària, emocionant!
La caça de feres vives en Cargamento salvaje

Es un film Radio... Naturalment!!

qual hi ha uns cants religiosos dels negres acompanyats de ball, molt bons. Només és una llàstima que pateixi de la malaltia de moda, aquella que fa que els films comencin cap allà a l'any 1861 i acabin als nostres dies. Ara, quan anem al cinema, sabem a quina època en sortim, però no sabem mai a quin any començarem.

De *Desde Eva para adé*, que és el film de complement que fan o feien al Catalunya, no n'hem vist més que el final, que és divertit, encara que hi ha algun xisto gastat, com aquell de l'home que no porta corbata perquè diu barba. També té la malaltia de començar lluny, però ens pensem que només la té en el títol.

Ja havíem parlat de *La Virgen de la Roca* i ara ens veiem obligats a tornar-ne a parlar. La primera vegada evitàrem que s'estrenés. Aquesta no ens ha estat possible, perquè no solament en parlem que ja s'ha estrenat, sinó que quan els lectors llegiran això ja serà fora del programa.

La Virgen de la Roca és aquell film sobre Lurdes que el senyor Paul Fernández, introductor del film *Desnudismo*, havia convençut *El Mati* que presentés en sessió especial i matinal, encara que nocturn, al Palau de la Música Catalana, però que, en saber-ho, com que encara no s'havia fet de la C.E.D.A., se'n desdís. I ara l'ha comprat la casa Febrer i Blay i el presenta pel seu compte.

Desnudismo, ai, *La Virgen de la Roca*, és un film de propaganda dels miracles de Lurdes i del turisme de Lurdes. L'argument és senzill, la realització és senzill i els actors són senzills, deien els diaris. I això tothom sap prou bé el que vol dir.

Es tracta de dues amigues, una molt devota i l'altra que no n'és gens i li agrada divertir-se. Totes dues són casades i la no devota és rica i té un nen i la devota és pobre i té una nena que es diu Bernadette, precisament. Tant el nen com la nena són un nen i una nena prodigis que, tan petits, ja surten als films.

L'amiga pobre i devota té el marit a París i li ha d'arribar amb un tren que té una terrible topada. Però com que és devota, resulta que el seu marit ha trobat un amic que el porta en cotxe i així es salva.

Després la nena explica al nen per què es diu Bernadette i qui era la Bernadette i el que li va passar, i ho veiem. I després veiem que la mare del nen va amb el marit a un cabaret i deixa l'infant vigilat per una criada. Però com que els pares no són gens devots i van als cabarets, la criada surt de la cambra i el nen cau daltabaix de la finestra, es fa mal al cap i queda impossibilitat dels peus.

Aleshores ell voldria anar a Lurdes, però el seu pare, que és un descregut, li ho vol treure del cap. A l'últim l'amiga devota els convenç i se'n van a Lurdes. I veiem el camí de Lurdes i els voltants de Lurdes, Lurdes, l'església de Lurdes, la cova de Lurdes i la Mare de Déu de Lurdes. I després veiem les processons i sentim els cants i les súplices a la Mare de Déu perquè guareixi els malalts. Però la Mare de Déu de la Cova no fa cap cas a l'infant impossibilitat i el seu pare diu que ja ho sabia.

Però a la nit resulta que a la cambra de l'hotel on dorm l'infant hi ha una imatge de la Mare de Déu de Lurdes i, el que no havia fet la de la cova, ho fa la de l'hotel: de sobte s'illumina, l'infant ho veu, s'aixeca, agafa les crossets, se'n va cap a ella i, sense saber com, es troba que pot caminar tot sol. Els pares ho veuen, veuen la imatge il·luminada, i el pare incrèdul es converteix i es senya.

Com es veu, és un film en el qual van units la religió, la moral, el turisme i la propaganda hotelera. Només hi manca el nom de l'hotel que posseeix l'altra imatge miraculosa i a sota un subtítol que digués: «Cambres amb instal·lació de miracles», i un altre: «No confondre la Mare de Déu d'aquest hotel amb la de la Cova». Ja va fer bé, ja, de no voler-lo presentar *El Mati* un film així.

Un bon programa a l'Actualitats. A remarcar, un reportatge sobre l'aviació (notable, sobretot, pels accidents) i un altre reportatge sobre el corredor de Danzic. És un film de propaganda franco-polonesa (un xic massa llarg i massa literari) de l'època no gaire il·lunyana en què Polònia encara no havia sortit de l'òrbita diplomàtica de França, per arribar a un arranjament amb Hitler, a espalles del Quai d'Orsay.

LA BATALLA
Avui, dimecres, solemne estrena al **TIVOLI**

ES NOBISME
—Ai, no; ulleres no en vull! Si de cas feu-me un altre monocle per a l'altre ull...

—Veus aquest senyor tan gras?
—Sí.
—Doncs l'any passat es va disfressar de Prim.

un film de **FRANK BORZAGE**
FUEROS HUMANOS
LORETTA YOUNG - SPENCER TRACY
Avui al **CAPITOL**

PRIMERS PLANS

Menjou

Adolphe. No confondre'l amb el «bell Adolphe».

Fa més de deu anys que aguantava el cop.

Es un sobrevivent del cinema mut.

Té una mica l'aire de vidu del cinema silencios.

Desapareix, reapareix; s'escaça, motreja i torna a sortir quan ja ningú pensava amb ell.

Sempre amb el seu bigori... i els seus quaranta anys... llargs.

Vesteix bé i sap portar un barret de copa.

Continúa. Va fent...

Quan es descobreix una nova arruga, divorcia i es torna a casar per tornar-se jove.

A jutjar per la seva cara almenys s'ha divorciat deu vegades.

Cada nova dona que escull, és més jove que la precedent.

Un dia es casarà amb una nena de deu anys.

I semblarà l'avi de la seva dona.

A Menjou el descobrí Charlot.

N'està orgullós.

Qui?

Charlot?

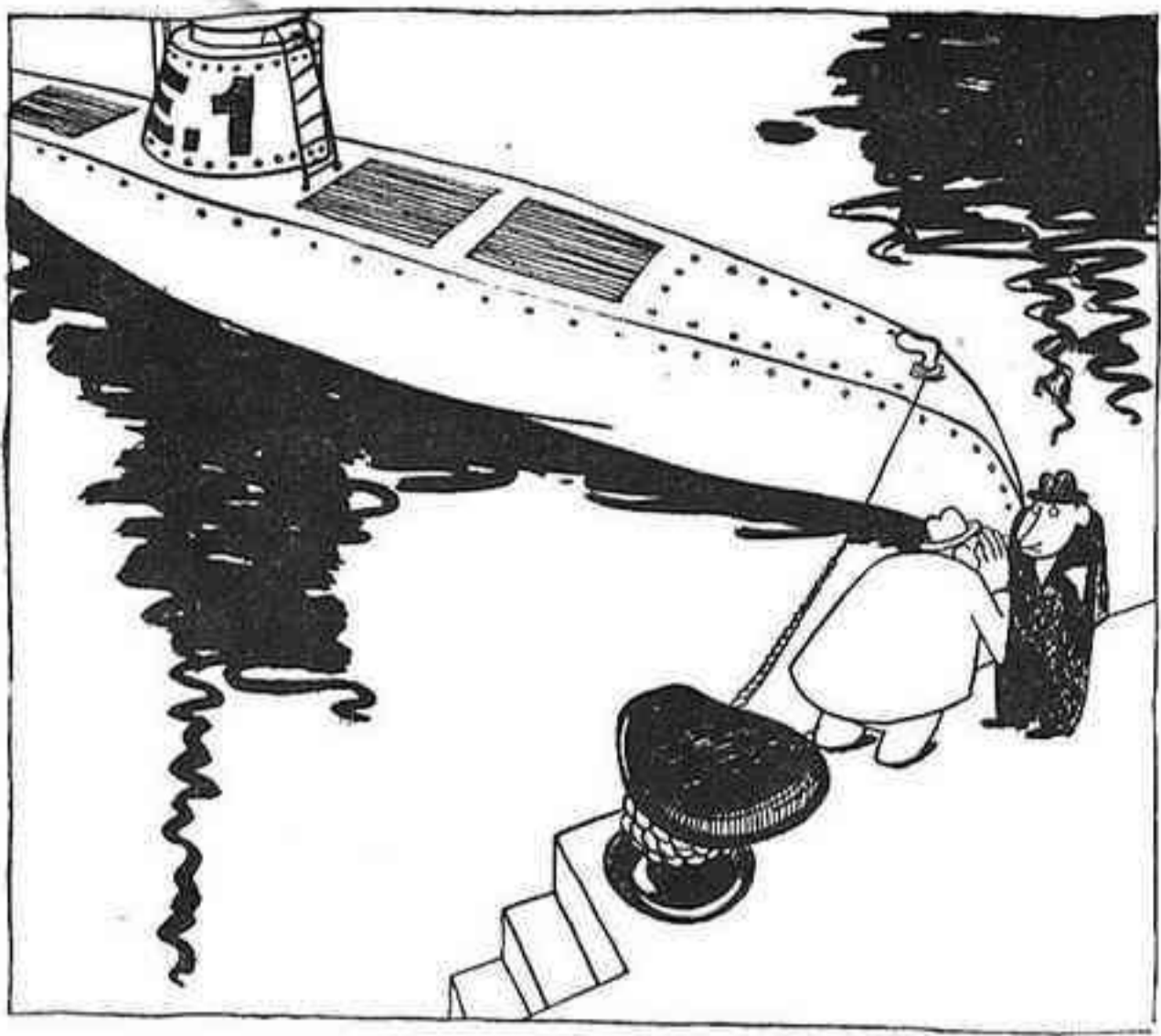
No, Menjou!

MADAME DU BARRY
Warner Bros. • First National, S. A. E.

Ai, Castellví, Castellví!

En Josep Maria Castellví està d'enhorabona. Tal com van les coses, podrà estrenar *Viva la vida!* amb tota tranquil·litat. Almenys els esforços que, segons el programa del Fantasio, hi ha posat, li donaran resultat. El programa a que alludim, corresponent a la setmana passada (La Virgen de la Roca), diu:

«Josep Maria Castellví, que ha puesto en esta nueva película todo su entusiasmo, toda su voluntad y concibió sobre la misma las mayo-

—Miri: un altre sumari!

res esperanzas, ha quedado plenamente satisfecho de su obra, y con el los actores que en la misma han intervenido.

Si només hi ha posat entusiasme, voluntat i esperances, aquestes, per molt grans que siguin, han d'ésser molt petites.

Hom preveu una altra època d'espendor a la literatura catalana.

Potser seria millor que la gent no comprés les edicions catalanes com a senyal de protesta, sinó, senzillament, perquè li agradessin.

Sembla que aquest any no hi haurà Premi Crexells, ni Premi Iglésies, ni Premi Folguera.

Ho sentim pels autors... i ho celebrem pels components dels jurats.

Carles Sindreu i Pons treballa en una novel·la.

Títol: El gòs sintètic. Mau! (Ai! bub, bub...)

A la secció de lletres d'El Matí hi trobem una nota donant compte de l'aparició de l'itinerari d'hivern dels trens de la xarxa catalana de M. S. A.

Com es pot veure, la nostra literatura cada dia és més florent.

La Biblioteca Univers ha reeditat el Tartari de Tarascó. Com a llibre d'actualitat, potser?

MOLT BEE!

Tovaritch és una bona, una excel·lent comèdia de Jacques Deval, un dels millors autors del teatre francès contemporani.

L'obra té quatre actes. Els tres primers són magnífics. El darrer es ressent d'aquesta fatalitat del teatre que vol que totes les històries hagin de tenir un acabament. Tovaritch, que és una comèdia de situació, no hauria d'acabar de cap manera.

No volem pas dir amb això que la representació hagués de durar fins al dia del judici final. Seria molt pesat per a tothom, amb l'excepció feta de la senyora Pepita Diaz, que no s'hi cansa gaire.

es dina, sinó es sopa, però en anglès, sopar és dinner!

Però tot això no té cap importància sabent que un dels autors és En Mantua, que és un veritable magatzem de situacions i frases provades, com diu ell, i per tant, d'èxit segur.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits quiniciels pels asos de la pala.

L'assassinat del carrer 42 és un melodrama en broma. Comença primer amb un financer que explota el bluff d'un producte per fer tornar blancs els negres, i per explotar-lo, fa accions. Quan les té venudes, fugirà amb els milions; però en amagar-se al soterrani, on rep les visites i on segresta la gent que li demana dos-cents dòlars, un gangster de lloguer li engega un tret i el mata.

Tovaritch ens presenta uns principis russos que la revolució ha deixat a la misèria i que es veuen obligats, per poder viure, a fer de criats a casa d'un opulent diputat socialista francès.

Ja veieu, doncs, tot el partit que un esperit finíssim com el de Deval pot treure d'aquesta situació. Durant els tres primers actes, els efectes de llenguatge i les rèpliques incisives es succeeixen sense parar. És un veritable castell de focs de gràcia i d'emginy.

El quart acte, però (allò que diem), acaba amb un cert trèmol patriòtic-sentimental que desdii del to satíric i, a estones, de farsa neta i pelada que fins aleshores ha tingut la comèdia.

La companyia del Barcelona (Pepita Diaz-Collado) interpreta l'obra amb aquella gaucherie típica de les companyies espanyoles per aquesta mena de comèdies.

Volem dir les comèdies intel·ligents.

Temem que la bandera empenyorada no sigui la del país de l'autor de l'obra.

Una de les novetats d'El carrer 42, és que en els intermedis dels quadros una gramola toca música americana. Els atarvés, en comptes d'estar a l'orquestra, són a la part posterior del teatre. El públic s'escama una mica quan sent que el toquen per darrera. Es veu que és una nova tècnica per Amichatis en el seu estudi cinematogràfic.

L'empresari de l'Apol estava una mica inquiet el dia de l'estrena.

En Poal Aregall—deia—em va enredar amb La taverna dels valents. Figureu-vos que estava tan segur de l'èxit, que no m'havia donat cap més obra, per si de cas, i ara hem hagut d'anar de bòlid. Mai més no ho faré. Des d'ara, quan estrenarem una obra ja en tindrem una altra d'assajada. Es veu que comença de conèixer el paño.

Aterrante és un tango en dotze quadros, un pròleg i un epíleg. Un tango argentí, naturalment. Amb autor argentí i artistes argentins.

A nosaltres ens agrada més el vals.

Aterrante és la història d'un professor de filosofia que acaba malament.

Podríem dir, en certa manera, que és una obra d'actualitat.

Diumenge, 4 novembre tarda

Freddy Miller

Campió del món dels pesos Plomes contra

Josep Gironès

en una magna

Vetllada de Boxa

a la

MONUMENTAL

Entrada general, 4 pessetes

Despatx d'Entrades i Localitats: a les fauilles oficials de Toros, Olympia i Centres de Revenda.

Retaillem de La Noche:

«En el teatro oímos dos definiciones graciosas del «atorrante». Para un espectador, «atorrante» es voz que se aplica al que duerme en la calle, al pie de una «torra». No está mal. Para otro, llaméase «atorrante» al primer vendedor de cachuetas «torras» en la Argentina. Tampoco está mal. A los espectadores no les falta fantasía ni buen humor.»

Nosaltres trobem, doncs, que als espectadors que deien això si alguna cosa els manca és, precisament, fantasia i bon humor.

Durant alguns dies ha estat a punt d'haver-hi conflicte a l'escenari del Poliorama.

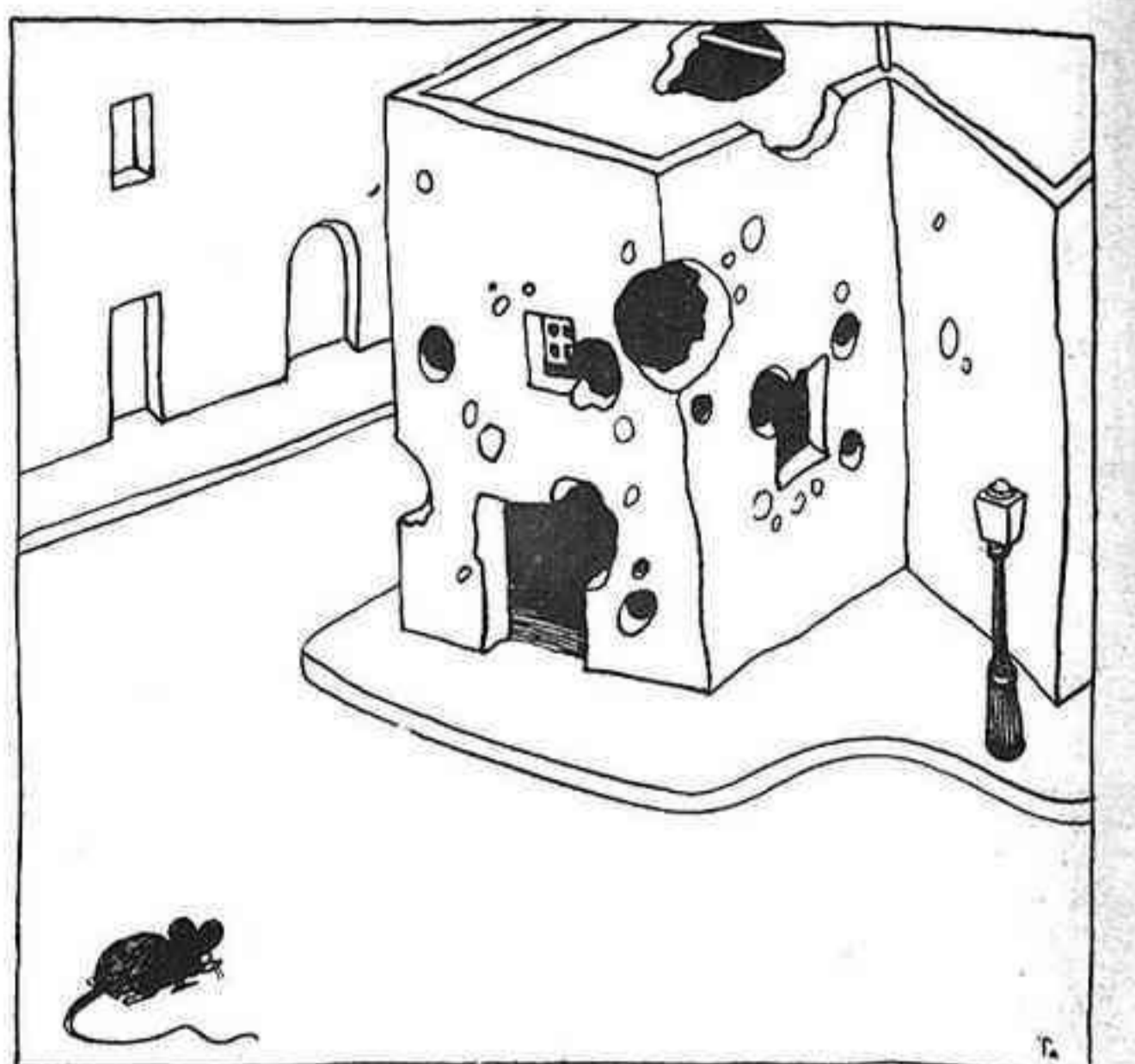
A l'hora d'assajar, es trobaren allà la companyia catalana del Romea i la no menys catalana, a l'ensens que subvencionada, del Poliorama.

Els del Romea assajaven La Playa de Sant Joan, d'en Segarra, i els del Poliorama Les ales del temps, de l'Artis.

A qui corresponia, però, assajar al Poliorama? Sembla que als del Romea.

Així es féu, després d'una sèrie de crisis i esgarips.

Tan fàcil com hauria estat arribar a una solució de concòrdia! La qüestió de fer un simple cap-màs: els uns, assajar La playa del temps, i els altres Les ales de Sant Joan.

—Doncs, des de lluny, hauria jurat que era formatge...

(D'EL BE NEGRE de 27 d'octubre de 1931)

LA RACIONALITZACIÓ D'UNA INDUSTRIA

Passàvem per davant d'una església i ens cridà l'atenció un cartellet penjat a la porta. Ens apropàrem. Amb motiu de l'anunci que serà retirat el pressupost de culte i clero, en el cartellet apareixien els darrers preus de liquidació:

Confessar . . . 0'40
Combregar . . . 0'75
Combregar i confessar . . . 1'00

Després de la sorpresa seguïrem endavant. Més avall nova església i nou cartellet:

Confessar . . . 0'25
Combregar . . . 0'50
Abonaments mensuals.

Entràrem. A un costat un rètol: Saló independente para señoritas Damunt d'un confessorari deia: ¡Penitentes!

Grandes descuentos en las penas Plazos sin entrada para los pecadores al por mayor

L'esperit modern, americà, laic, s'havia apoderat de l'església. Les cadires eren encoixinades. Una calefacció suau feia l'ambient agradableíssim.

A un costat del presbiteri, encara un altre cartell amb l'anunci dels cultes de la setmana:

¡DEBUT! ¡DEBUT! ¡DEBUT!

Gran funció para el próximo domingo

A las diez: Solemnes oficios por tres afamados prelados Presentación. Lujo. Belleza.

Dirigirá la función el conocido «producteur» Siguaniés Misa ayudada por ocho preciosas «girls», ocho

A las once: Panegirico por el conocido hombre público doctor Pildain

Elocuencia. Voz. Dicción. Director Artístico: Adria Gual, de la Escuela Catalana de Arte Dramático

A las cinco de la tarde:

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

PROGRAMA MONSTRUO

El devoto barítono Marcos Redondo cantarà con unció lo más selecto de su nuevo repertorio:

- 1.º El Gori-Gori (Canción india)
- 2.º Los goces de Santa Lucía (Letra de Garcés y música de Tolrá)
- 3.º Romanza del rey Fray Fernando de Nápoles de «La Favorita»
- 4.º El «Ruja». Romanza popular catalana

Coro de sacristanes, devotas y demás elementos de la Compañía

No volguérem llegir més. Era indubtable que, si l'Església s'ho agafava així, els anticlericals no hi tenien res a fer.

Anàrem a sortir. Instintivament prenguérem aigua beneïda i l'aigua era perfumada amb productes Coty autèntics.

A la porta, el senyor rector, amb l'estola al braç, ens deturà:

—No l'han servit bé, al senyor? No ens poguérem estar d'expressar-li la nostra estranyesa.

—Què vol fer-hi! Són senyals dels temps. La competència ens hi obliga. No es ven una indulgència plenària ni per misericòrdia. Hem de recórrer a tots els trucs de la propaganda. I, encara, cregui-ho, la nostra església és la que està més ben servida. No ha demanat una degustació de «mannà»? Tots els primers divendres hi ha degustació gratuïta.

El cap ens voltava. Ens n'anàrem cap al Parallel, segurs que allí ens farien passar el rosari.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE,

cal telefonar al núm. 80.555.

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera teblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènech, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènech: Rda. St. Pau, 71.

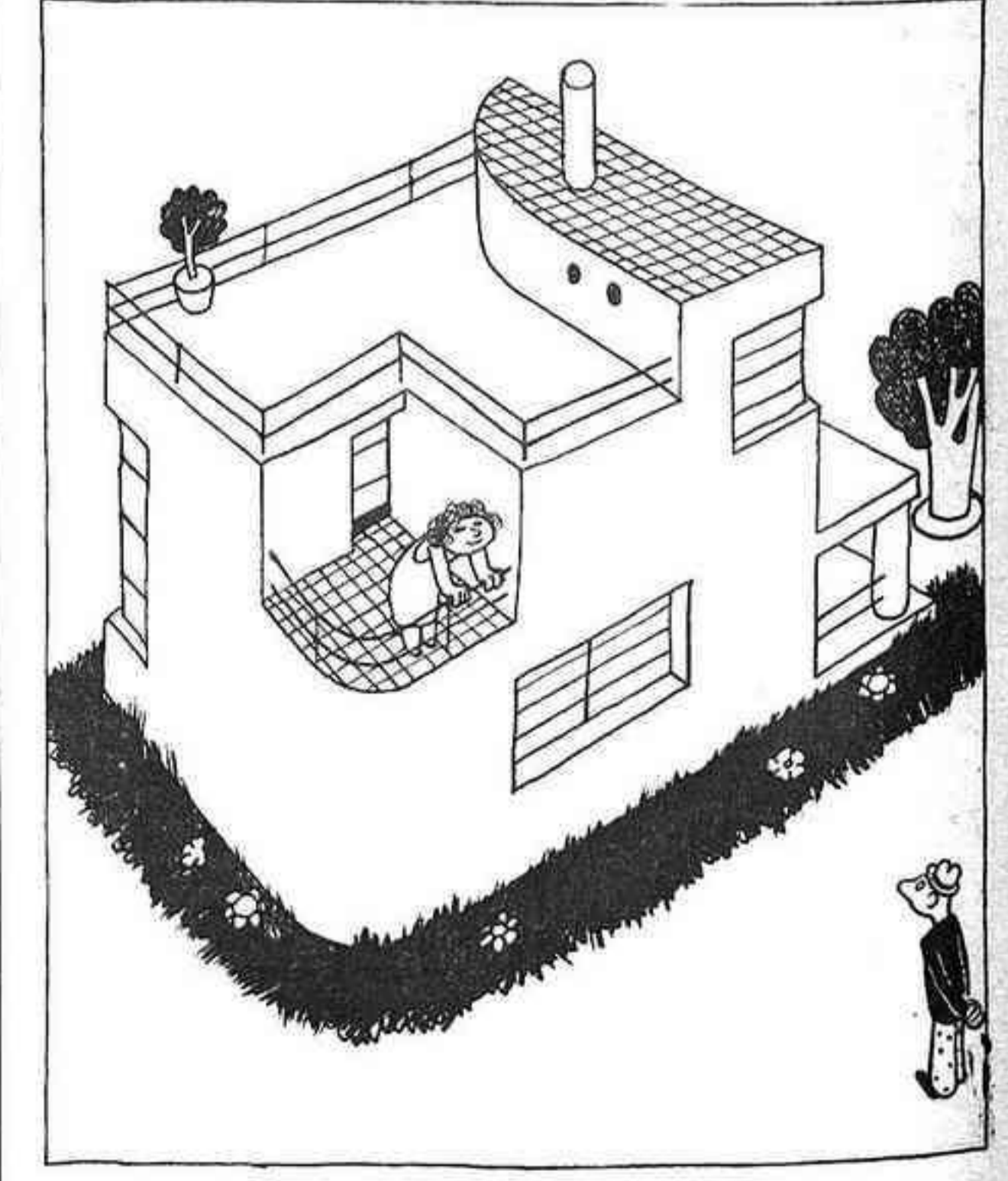
GRANJA ROYAL
SALÓ DORÉ
Gran èxit de
Crazy Boys Orchestra
ALS TES I SORTIDES DE TEATRE
De 10 a 12
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

Amichatis, el multiforme gran escriptor, en su Estudio cinematográfico, que diu el peu d'un retrat en mànegues de camisa, que publicava La Noche de divendres passat, ha tornat al teatre del bracet del famós Mantua, també multiforme, encara que no escriptor, amb una obra estrenada a l'Apol: L'assassinat del carrer 42. «L'assassinat, etc.», naturalment, és un melodrama, i diuen—almenys els anuncis, i suposem que els autors, que ho diu En Montero, sogre d'un d'ells—que és original, tot i ésser d'ambient americà, és a dir, que no es tracta d'una traducció ni d'una adaptació ni d'una altra cosa.

Nosaltres ho celebrem qui sap lo. Només no entenem per què dimonis, entre altres coses, un personatge femení parla d'unes «accions d'oli de castor», que en anglès (castor oil) no és altra cosa que oli de ricí; ni per què En Clapera, elegantment vestit d'eiqueta (spencer blanc i pantalon negre) i emmanillat, es queixa que no l'han deixat acabar de dinar, quan per dinar no es vesteix d'eiqueta, i com que és de nit no

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui nit, i totes les nits, el GRAN ÈXIT de la revista
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Tarda
LAS INVIOABLES
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

On podeu vestir amb més elegància i amb menys diners?
A la casa BASTIDA que encara que estigui situada al Passeig de Gràcia, és la SASTRERIA i CAMISERIA més barata de Barcelona
Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que liquidar a qualsevol preu
Milers de vestits i abrics des de 25 ptes. Milers de pantalons des de 5 ptes. Milers de camises i pijames des de 5 pessetes
CASA BASTIDA PASSEIG DE GRACIA, 18
GRAN BASAR DE SASTRERIA i CAMISERIA SISTEMA NORT AMERICA

—La mare diu que pugis. —I el teu pare, què diu? —No sé què d'una cosa a l'estómac.